

зието, за хилядитѣ развлѣчения и удоволствия. Не говоря и за чисто културнитѣ интереси. Има тамъ и театъръ, и музика, и изкуство. Има всичко. Но колкото се отнася лично до мене, тамъ ме привлича и нѣщо друго.

— Ще слѣдвате въ университета, нали?—прѣкъсна го Райна.

— Да, ще слѣдвамъ. Но тамъ ме викатъ убѣжденията ми прѣди всичко. Стига толкозъ теория, стига сме гризали като мишки всевъзможни брошури и книжки. Работа трѣбва вече. А тамъ я има много и много. Да влѣзешъ между самитѣ работници и отблизо да опознаешъ живота и нуждитѣ имъ, да почувствуваешъ болкитѣ имъ, да прѣживѣешъ наедно съ тѣхъ и усилията на борбитѣ имъ, и триумфа на всѣки тѣхенъ успѣхъ, на всѣка тѣхна побѣда. И най-послѣ, срѣдъ тоя кипещъ и трескавъ животъ, по-ясни ставатъ задачитѣ, вѣрата крѣпне, расте ентузиазмътъ. Има много нѣща, които оставатъ незабравими и просто възраждатъ човѣка. Вие участвувала ли сте въ нѣкоя работническа манифестация?

— Не — отвърна Райна — но гледала съмъ.

— Азъ не зная нѣщо по-импозантно и по-величествено. Широка улица. Музика. Люлѣятъ се като пламъци червенитѣ знамена и слѣдъ тѣхъ се ниже грамадно шествие, бавно, мълчаливо, безъ блѣсъкъ и безъ ура, тържествено и вдѣхновено, като нѣкоя религиозна процесия. Отстрани се издигатъ високи здания, богати и хубави като дворци. Прозорци и балкони се пълнятъ съ хора. Отъ тамъ гледатъ съ лорнетитѣ си натруфени дами, гледатъ прѣзъ златнитѣ си очила и облѣчени въ черно мѣже, съ плѣшиви глави и широки бѣли нагрждници. Тѣ искатъ да бждатъ спокойни, тѣ знаятъ, че това не е бунтъ, не е война, а просто една манифестация. Но все пакъ нѣщо притиска сърцата имъ, измѣчва ги и ги плаши. Хората не изглеждатъ опасни.